

In memoriam

Duck Philips 19- - 2005

Duck is dood. Tragisch ongeval. Motorrijder verliest macht over het stuur. Deze woorden gonsden de laatste week door motorland. In de kranten, op motorforum, op het forum van onze eigen club. Drie kleine woordjes die samen die keiharde zin maken : Duck is dood!

Onbegrip, ongeloof, verslagenheid, verdriet, wanhoop, boosheid, angst en machteloosheid gierden de afgelopen dagen en nachten door de hoofden van de mensen die er bij zijn geweest. De mensen die getuigen waren van zijn fatale valpartij. Sommigen kenden Duck goed, anderen hadden hem die dag voor het eerst ontmoet, maar je hoeft elkaar niet goed te kennen als je dezelfde passie deelt.

Motorvrienden ben je al gauw.

Vragen... veel vragen spookten de laatste tijd door de hoofden van de nabestaanden. Hoe kan het nou toch dat juist hij, zo'n ervaren rijder, zo'n cruciale fout maakt?

Waarom heb ik hem gevraagd om mee te rijden?

Als ik nu niet zo fel was weggeaccelereerd, was het dan anders gegaan?

Allemaal vragen waarop geen antwoord zal komen. Nooit meer!

Want Duck is dood.

Duck Philips was een begrip in motorrijdend Nederland. Op de straat maar ook op het circuit blies hij een aardig partijtje mee. Hij had grootse plannen, pas een nieuwe racer gekocht waarmee hij op het circuit zou gaan rijden en dan toch...en dan toch dat onvoorstelbare ongeluk..

Duck is dood.

Hoe kon dit?

De ware toedracht zal waarschijnlijk niet eens meer boven tafel komen. Wel staat vast dat hij op dat fatale moment hard ging. Verschrikkelijk hard ging. Onverantwoord hard ging.

Onverantwoord voor zichzelf omdat hij op de openbare weg reed, met bomen in plaats van een grindbak en verkeersborden op de plek waar BACO's zouden moeten staan.

Onverantwoord voor zichzelf, maar ook onverantwoord voor anderen. Voor zijn motorvrienden van die dag, voor die fietsers, voor andere weggebruikers.

Duck is dood.

Het had weinig gescheeld of er waren meer slachtoffers gevallen. Niet alleen Duck is eraf gegaan, door zijn manoeuvre kwam ook een ander ten val. Gelukkig slechts met licht letsel en een kapotte motorfiets, maar evengoed had ik hier kunnen schrijven:

Duck is dood en Paul ook.

... ..of Wilfred of Oscar en die rustige René met z'n GSXR of Jan en Michael of Roel en André of Cor en Edwin ...

Maar gelukkig leven zij nog en zijn zij geen slachtoffer geworden.

Geen slachtoffer?

Zal het leven van deze mannen nog hetzelfde zijn als voor het ongeval?- Deze mannen die meemaakten hoe een motormaatje aan zijn einde kwam. Die ernaast hebben gestaan toen het leven uit hem weg vloeide, deze mannen die zijn helm hebben afgezet, deze mannen die zijn laarzen hebben uitgedaan, deze mannen die zijn moeder hebben gebeld om het aller aller verschrikkelijkste nieuws te vertellen dat een moeder kan krijgen, deze mannen die zakken met bloed hebben vastgehouden, deze mannen die daar tussen de bomen en de struiken hebben samengewerkt en hebben gehuild en gevochten en gebeden om het leven van hun motorvriend, deze mannen zijn natuurlijk ook slachtoffer geworden.

Onze gedachten en medeleven gaan uit naar Duck en zijn naasten. Maar respect gaat uit naar deze mannen, naar Fire Fly, naar TireFighter, naar Muerte en naar René, Jan V naar Chihuahua en naar Troellie naar Euromaster en Toetie Soeterloety en natuurlijk naar The Doctor.

Deze mannen, die na deze ervaring toch weer op de motor moesten stappen om naar huis te rijden.

Zij verdienen het respect van alle leden van de club.

Hopelijk vinden ze de kracht om dit drama te verwerken en laat ons hen daarin steunen. Laten we begrip hebben als ze er even niet over willen praten, of er juist wel over willen praten.

Nu, maar ook in de toekomst.

Sterkte namens alle vrienden van GSXR Contact.

Voor de rups is het 't einde...

De mens noemt het een vlinder!.

Frank